

T R E Ś Ć :

ZARZĄDZENIA PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO:

- Poz. 277 — z dnia 27.10.1950 r. w sprawie stosowania niektórych sortymentów tarcicy.
- Poz. 278 — z dnia 8.11.1950 r. w sprawie usprawnienia przewozu cieczy w cysternach.
- Poz. 279 — z dnia 8.11.1950 r. w sprawie urzędzeń, wpływających na oszczędnościowe zużycie paliw w kotłowniach.
- Poz. 280 — z dnia 10.11.1950 r. w sprawie powołania Komisji do opracowania zagadnienia wykorzystania opuszczonych i nieczynnych obiektów (dla celów gospodarczych).
- Poz. 281 — z dnia 10.11.1950 r. w sprawie trybu zaopatrzenia i rozdzielnictwa stali szlachetnej na rok 1951.

PISMA OKÓLNE:

- Poz. 282 — z dnia 6.11.1950 r. w sprawie gospodarki niewykorzystanymi sumami Funduszu Socjalnego w roku 1950.
- Poz. 283 — z dnia 10.11.1950 r. w sprawie świadczeń w naturze dla pracowników placówek akcji społecznej.
- Poz. 284 — z dnia 13.11.1950 r. w sprawie zbiorowych zabaw choinkowych dla dzieci w okresie Nowego Roku.
- Poz. 285 — z dnia 14.11.1950 r. w sprawie sporządzania planów kapitalnych remontów o charakterze budowlano-montażowym zaplanowanych do wykonania systemem gospodarczym w 1951 roku.
- Poz. 286 — z dnia 23.10.1950 r. w sprawie norm wynagrodzeń za prace w językach obcych, tłumaczenia z języka polskiego na języki obce oraz za opiniowanie i korektę prac, artykułów i innych tekstów obcojęzycznych, zamieszczanych w czasopiśmie oraz wydawnictwach książkowych i nieperiodycznych zarówno gospodarczych, jak i technicznych.

ZAWIADOMIENIE.

277.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO I MINISTRA LEŚNICTWA

z dnia 27 października 1950 r.

(znak BI7B-105-784)

w sprawie stosowania niektórych sortymentów tarcicy.

W celu wzmoczenia oszczędności w gospodarowaniu drewnem drogą wykorzystania mało stosowanych sortymentów tarcicy zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Państwowa Centrala Drzewna „Paged“ przy realizacji przydziału poszczególnym jednostkom tarcicy iglastej, przewidzianej rozdzielnikiem w długościach handlowych, zastąpi ją w całości lub częściowo, w zależności od celu zużycia, tarcicą iglastą boczną nieobrzynaną długą, obrzynaną i nieobrzynaną krótką, hubiastą oraz deskami okorkowymi — tej samej grubości, stosując się do zasad określonych w § 2.

2. Dla umożliwienia dokonania zamiany tarcicy, o której mowa w ust. 1, poszczególni odbiorcy zgłoszą Państwowej Centrali Drzewnej „Paged“ w terminie do dnia 15 listopada 1950 r. uzasadnienie zużycia pozostałej do realizacji tarcicy iglastej.

3. Na podstawie uzasadnień, o których mowa w ust. 2, Państwowa Centrala Drzewna „Paged“ sprawdzi złożone zapotrzebowania zarówno pod względem ilościowym jak i jakościowym, uzgodni je z istotnymi potrzebami danej gałęzi przemysłu i dokona dostawy materiału drzewnego wg specyfikacji skorygowanej stosownie do postanowień niniejszego paragrafu, kierując się zasadami ustalonymi w uchwale Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 14.10.1949 r. w sprawie stosowania oszczędności

drewna w poszczególnych dziedzinach gospodarki narodowej (Monitor Polski nr A-99, poz. 1171).

4. W przypadku niezłożenia w przewidzianym terminie uzasadnienia, o którym mowa w ust. 2, Państwowa Centrala Drzewna „Paged“ dokona korekty przydziału we własnym zakresie, powiadamiając o tym odbiorcę i zrealizuje dostawę wg skorygowanej przez siebie specyfikacji.

§ 2. 1. Ilości sortymentów tarcicy wymienionych w § 1 ust. 1 w ogólnym zużyciu drewna powinny być w niżej wymienionych dziedzinach gospodarki narodowej następujące:

A. Tarcicy bocznej nieobrzynanej:

1) w przemyśle drzewnym — wszystka tarcica nieobrzynana projektowana do zużycia w grubościach 19 mm;

- 2) w budownictwie — 19 mm — 1%,
— 22 mm — 2%,
— 25 mm — 6%.

B. Tarcicy krótkiej obrzynanej i nieobrzynanej:

- 1) przy robotach betoniarskich (szalowaniu) 30 — 40%,
2) przy szalowaniu dachów pod blachą itp. — 100%,
3) w meblarstwie 20 — 30%,
4) przy produkcji skrzyń krajowych — 60%,
5) do opakowania maszyn — 8 — 15%,
6) przy wyrobie płyt stolarskich — 20 — 40%,
7) do opakowań w przemyśle papierniczym 30 — 50%.

C. Desek okorkowych:

- 1) do ogrodzeń pomocniczych w budownictwie — 100%,
2) do zasłon odśnieżnych — 100%,
3) do szalowań baraków prowizorycznych w budownictwie — 100%,
4) do opakowań w papiernictwie 30 — 50%,
5) do szalowań chodników w kopalni — 100%.

D. Tarcicy z hubą:

- 1) w stolarce budowlanej 10 — 15%,
- 2) przy wyrobie płyt stolarskich 20 — 45% z tym, że łączna ilość tarcicy hubiastej i krótkiej wynosić będzie 60%.

2. Państwowa Centrala Drzewna „Paged“, w oparciu o otrzymane od odbiorców uzasadnienia (§ 1 ust. 2), może zmienić określony w ust. 1 procentowy przydział wymienionych w nim sortymentów tarcicy w takim stopniu, aby zastosowanie ich odpowiadało posiadanym zapasom tych artykułów.

§ 3. Plany zaopatrzenia na 1951 r. opracowywane zgodnie z Instrukcją nr 28 o opracowaniu planu techniczno-przemysłowo-finansowego na r. 1951 stanowiącą załącznik do zarządzenia Przewodniczącego PKPG znak PR1Z-07-149 z dnia 12 lipca 1950 roku powinny uwzględniać zużycie tarcicy iglastej bocznej nieobrzynanej, krótkiej i hubiastej oraz desek okorkowych, w stosunku określonym w § 2 ust. 1.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr
MINISTER LEŚNICTWA B. Podędworny

278.

**ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO**

z dnia 8 listopada 1950 r.

(znak KL2F-01-16)

w sprawie usprawnienia przewozu cieczy w cysternach.

Szereg zakładów i przedsiębiorstw gospodarki uspołecznionej w dalszym ciągu przetrzymuje wagony - cysterny pod naładunkiem i rozładunkiem ponad ustalone terminy. Wpływa to ujemnie na pokrycie zapotrzebowania na tego rodzaju wagony i opóźnia wykonanie przewozów cieczy w ramach zaopatrzenia przemysłu i rynku krajowego. Pobierane w związku z tym wysokie opłaty postojowe powiększają znacznie koszty transportu przewożonego towaru. Stwierdzono ponadto, że cysterny podgrzewane są przez niektórych odbiorców ogniem otwartym, podkładanym na ostojnicach pod zbiornikiem, w wyniku czego spala się farba na całym wagonie oraz rozhartowuje się podwozie i ulega zniszczeniu aparat hamulca powietrznego.

W celu usunięcia powyższego i usprawnienia przewozów cieczy oraz zabezpieczenia pokrycia zapotrzebowania na wagony cysterny zarządza się, co następuje:

§ 1. Terminy dla rozładunku cystern określone w p. XV Instrukcji Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Departament Komunikacji i Łączności z dnia 10.8.1949 r. w sprawie gospodarki cysternami normalnotorowymi zmienia się na okres zimowy od 1 listopada 1950 r. do 1 marca 1951 r. jak następuje:

- 1) dla oleju napędowego nisko-krzepnącego, benzyny, nafty, kwasu azotowego stężonego, szkła wodnego, metanolu, kogazyny, spirytusu, artykułów gorzelnianych — z 24 godzin na 12 godzin;
- 2) dla analizy, kwasu azotowego rozcieńczonego — z 24 godzin na 18 godzin;
- 3) dla ropy, olejów ciężkich, ługu sodowego, oleum, melasy, smoły wszelkiego rodzaju, asfaltu, mazutu, fenolu — z 24 godzin na 48 godzin.

§ 2. Właściwi ministrowie wydadzą polecenie inspektorom kontroli w poszczególnych przedsiębiorstwach za-

strzenia kontroli i doraźnego zwalczania przekroczeń terminów rozładunku cystern i zwrotu próżnych pod załadunek.

W tym celu inspektorzy powinni na podstawie badania dokumentów przewozowych stwierdzać czy cysterny są opróżniane w terminach ustalonych przez PKPG, przy czym dowody po zbadaniu powinny być natychmiast zwracane dostawcom. W przypadkach stwierdzenia przekroczeń omawianych terminów inspektorzy powinni przeprowadzać dochodzenia i zgłaszać wnioski o ukaranie winnych.

§ 3. Minister Komunikacji poleci Dyrekcji Generalnej Kolei Państwowych wydanie zarządzenia zakazującego wydłużanie czasu przewozu cystern ładowanych i próżnych oraz poleci wysyłanie ich pociągami dalekobieżnymi bez przetrzymywania na węzłach.

§ 4. 1. Ministrowie: Górnictwa, Przemysłu Ciężkiego, Przemysłu Lekkiego, Handlu Wewnętrznego, Przemysłu Rolnego i Spożywczego, Budownictwa, Gospodarki Komunalnej, Komunikacji oraz Prezes Centralnego Urzędu Drobnej Wytwórczości wydadzą podległym im jednostkom zarządzenia zakazujące odbiorcom cieczy przewożonej w wagonach - cysternach — podgrzewania cystern ogniem otwartym.

2. Ponieważ część taboru cysternowego nie jest dotychczas zaopatrzona w odpowiednią aparaturę do podgrzewania parą i znormalizowane spusty (zawory), umożliwiające opróżnianie cystern z cieczy krzepnących w porze zimowej — zezwala się w drodze wyjątku na podgrzewanie cystern ogniem otwartym w okresie od 1 listopada 1950 r. do 15 marca 1951 r. w przypadkach następujących:

1) o ile cysterny nie posiadają aparatury do podgrzewania parą (węzownice) lub aparatura taka jest uszkodzona oraz nie posiadają odpowiednio znormalizowanych spustów (zaworów);

2) o ile cysterny posiadają odpowiednią aparaturę do podgrzewania i spusty znormalizowane, lecz nie ma w niektórych punktach wyładunkowych możliwości uzyskania pary z własnych kotłowni lub parowozów Polskich Kolei Państwowych.

3. W przypadkach określonych w ust. 2 pkt 1) i 2) należy przede wszystkim wykorzystywać podgrzewanie za pośrednictwem koksoowników jak najkorzystniej ustawionych pod kotłami, unikając rozhartowywania podwozi i niszczenia aparatu hamulca powietrznego. Tylko w wyjątkowych przypadkach dopuszczalne jest podgrzewanie kotłów ogniem otwartym przy bezwzględnym zachowaniu wszelkich ostrożności.

4. Zakłady produkujące artykuły krzepnące, wymagające podgrzewania przy opróżnianiu cystern, powinny w okresie zimowym przede wszystkim wykorzystywać cysterny uzbrojone w aparaturę do podgrzewania (węzownice) oraz spusty znormalizowane, ułatwiające w ten sposób opróżnianie cystern z cieczy krzepnących.

§ 5. 1. Ministrowie: Górnictwa, Przemysłu Ciężkiego, Handlu Wewnętrznego, Przemysłu Rolnego i Spożywczego polecą podległym centralnym zarządom posiadającym cysterny do przewozu cieczy, krzepnących w porze zimowej, przystąpienie do sukcesywnego zaopatrywania w węzownice do podgrzewania parą i w znormalizowane spusty (zawory) cystern, które takich urządzeń nie posiadają i nadsyłanie sobie miesięcznych sprawozdań z akcji zaopatrzenia cystern w podgrzewacze i spusty znormalizowane.

2. Przeróbki, o których mowa w ust. 1 powinny być dokonywane w warsztatach kolejowych lub własnych.

§ 6. Zbiorcze sprawozdanie z zaopatrzenia cystern w podgrzewacze należy przesyłać do PKPG — Departament Komunikacji i Łączności.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr

279.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 8 listopada 1950 r.

(znak TE4A-01-16)

w sprawie urządzeń, wpływających na oszczędnościowe
zużycie paliw w kotłowniach.

W celu usprawnienia gospodarki cieplnej i osiągnięcia racjonalnego wyzyskania paliw w urządzeniach, produkujących parę dla celów przemysłowych, zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Państwowe jednostki gospodarcze oraz jednostki spółdzielcze, produkujące parę do celów przemysłowych, powinny doprowadzić do stanu używalności posiadane urządzenia kotłowe, wpływające na oszczędnościowe zużycie paliw w kotłowniach, a w szczególności: podgrzewacze wody i powietrza, podgrzewacze pary, aparaturę pomiarową pracy kotła, ekrany, urządzenia do podmuchu i wtórnego powietrza, urządzenia do automatycznej regulacji temperatury pary oraz zasilania kotłów wodą i obsługi kotła.

2. O ile kotły parowe nie posiadają urządzeń kotłowych, o których mowa w ust. 1, tam, gdzie to jest możliwe i ekonomicznie uzasadnione, należy je zaprojektować i zainstalować.

§ 2. Centralne zarządy (jednostki równorzędne) polecają podległym im przedsiębiorstwom opracowanie i złożenie:

1) do dnia 31.12.1950 r. — planów remontu istniejących, a nieczynnych urządzeń;

2) do dnia 31.12.1950 r. — wniosków (zapotrzebowań) z podaniem ilości, wielkości, typów i schematów, wraz z uzasadnieniem technicznym i ekonomicznym na te urządzenia, o których mowa w § 1 ust. 1.

§ 3. Centralne zarządy (jednostki równorzędne) przeanalizują i ewentualnie skorygują nadesłane przez przedsiębiorstwa plany i wnioski i prześlą zbiorcze zapotrzebowania do odpowiednich Central Handlowych lub Biur Sprzedaży najpóźniej w ciągu miesiąca po upływie terminu ustalonego dla przedsiębiorstw.

Odpisy zapotrzebowań zbiorczych należy przestać do właściwego ministerstwa (do Departamentu Planowania).

§ 4. Ministerstwo Przemysłu Ciężkiego, na podstawie zapotrzebowań złożonych przez Centrale Handlowe i Biura Sprzedaży zaplanuje uruchomienie produkcji tych urządzeń i części, które mogą być wykonane w kraju oraz wytypuje zakłady do tej produkcji. Plany produkcji powinny być przedstawione do Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego do dnia 30.6.1951 roku.

Minister Przemysłu Ciężkiego podejmie właściwe kroki w celu jak najszybszej dostawy koniecznych urządzeń z importu.

§ 5. Nad całością akcji, o której mowa w § 1, czuwają Departamenty Techniki oraz Planowania właściwych ministerstw.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr

280.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 10 listopada 1950 r.

(znak INIC-02-23)

w sprawie powołania Komisji do opracowania zagadnienia
wykorzystania opuszczonych i nieczynnych obiektów (dla
celów gospodarczych).

W celu opracowania zagadnienia wykorzystania opuszczonych i nieczynnych obiektów dla celów gospodarczych zarządza się, co następuje:

§ 1. Powołuje się przy Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Komisję, w skład której wchodzi:

— przewodniczący — Dyrektor Dep. Inwestycji PKPG,
— zast. przewodn. — Wicedyrektor Dep. Przemysłu,
PKPG, jako członkowie przedstawiciele:

- 1) Biura Wojskowego PKPG,
- 2) Dep. Inwestycji PKPG,
- 3) Min. Przemysłu Ciężkiego,
- 4) Min. Handlu Wewnętrznego,
- 5) Urzędu Rezerw Państwowych.

§ 2. Zadaniem Komisji jest sporządzenie spisu istniejących obiektów oraz szczegółowe ustalenie możliwości:

- a) wykorzystania ich dla celów przemysłowych z uwzględnieniem istniejących urządzeń,
- b) wykorzystania ich dla składowania w ramach potrzeb Urzędu Rezerw Państwowych i Min. Handlu Wewnętrznego,
- c) wykorzystania ich dla celów gospodarczych remanentów, podlegających demontażowi lub rozbiórce,
- d) wykorzystania niektórych obiektów dla potrzeb wojska,
- e) zabezpieczenia ważniejszych obiektów, nie mogących być wykorzystanymi, przez wyznaczenie odpowiedzialnych za konserwację sąsiadujących instytucji (zakładów) oraz opracowanie wniosków odnośnie przydziału.

§ 3. Przewodniczący Komisji ma prawo powołania ekspertów dla ustalenia przydatności poszczególnych obiektów.

§ 4. W wykonaniu zadań, wynikających z niniejszego zarządzenia, Komisja jest uprawniona do przeprowadzania wizji poszczególnych obiektów.

§ 5. Przewodniczący Komisji upoważniony jest do zwracania się do właściwych ministrów i innych władz o wszelkie informacje i materiały dotyczące rozpatrywanych obiektów. Kierownicy resortów gospodarczych i podległe im komórki obowiązani są udzielać Komisji żądanych informacji i pomocy.

§ 6. Komisja składać będzie Przewodniczącemu PKPG sprawozdania miesięczne z przeprowadzonych prac, jak również wnioski lub zap. dte uchwały do zatwierdzenia.

§ 7. Posiedzenia Komisji odbywać się będą po godzinach pracy.

§ 8. Za udział w posiedzeniach Komisji przewodniczący, jego zastępca i członkowie Komisji otrzymywać będą wynagrodzenie na zasadach ustalonych uchwałą Rady Ministrów z dnia 17.10.1947 r. o wynagrodzeniach za udział w posiedzeniach Komisji.

§ 9. Wydatki Komisji, związane z wizjami lokalnymi, tak Komisji, jak i ekspertów, pokrywane będą z budżetu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w ramach zatwierdzonego preliminarza budżetowego.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr

281.

**ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO**

z dnia 10 listopada 1950 r.

(znak BI2-04-4)

w sprawie trybu zaopatrzenia i rozdzielnictwa stali szlachetnej na rok 1951.

W celu zapewnienia racjonalnej dystrybucji i gospodarki stalą szlachetną w roku 1951, w porozumieniu z Ministrem Przemysłu Ciężkiego ustala się następujący tryb zaopatrzenia i rozdzielnictwa dla stali szlachetnej.

I. Zakres przedmiotowy i podmiotowy

§ 1. 1. Ustalony tryb zaopatrzenia odnosi się do wszystkich wytworów ze stali szlachetnej, zarówno kontyngentowanych jak i niekontyngentowanych.

Spis wytworów ze stali szlachetnej oraz podział na grupy i podgrupy kontyngentowe podany jest w Wykazie Artykułów dla Planowania Zaopatrzenia nr 29, wydanie 1950 r. „Wytwory kontyngentowane oznaczone są w tym wykazie literą „R“.

Do stali szlachetnej zalicza się, oprócz stali stopowych, wszystkie stale narzędziowe węglowe oraz stale konstrukcyjne węglowe wyższej i najwyższej jakości o cechach „C“, „T“ i „DO“ lub o oznaczeniach PN rozpoczynających się od „OO“ i „OOO“.

Do wyrobów gotowych ze stali szlachetnej zalicza się elektrody i drut do spawania stali i żeliwa, wiertła kręte, płytki i kształtki ze spiekanych węglików (twardego metalu), ciągadła, magnesy, resory i sprężyny, odlewy ze stali stopowych, srebrzanek itp.

2. Kontyngentobiorcami tj. dysponentami ilości ustalonych rozdzielnic kontyngentowym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (PKPG) są jednostki organizacyjne wyszczególnione w załącznikach nr 1 i 2.

W przypadku zmian organizacyjnych w zakresie kontyngentobiorców, wymienionych w załącznikach nr 1 i 2, Przewodniczący PKPG dokona korekty tych załączników.

Kontyngenty obejmują zarówno ilości na cele eksploatacyjne jak i na inwestycje.

Kontyngentobiorca obowiązany jest wskazać Centrali Handlowej Żelaza i Stali zwanej dalej w skrócie „Centrostal“ swą jednostkę lub komórkę organizacyjną (centrala zaopatrzenia, wydział zaopatrzenia itp.), która będzie jego centralnym i wyłącznym ośrodkiem koordynującym i dysponującym rocznymi kontyngentami.

II. Kontyngentowanie

§ 2. 1. Wprowadza się odrębne kontyngentowanie stali szlachetnej tzn., że dla stali szlachetnej sporządza się na rok 1951 oddzielny rozdziałnik kontyngentowy.

2. Równocześnie z rozdziałnikiem dla dostaw krajowych sporządza się oddzielny rozdziałnik kontyngentowy dla dostaw importowych.

3. W przypadkach spiętrzeń specyfikacyjnych od stromy gatunków stali, profili i wymiarów, Centrostal może wprowadzić w drodze wyjątku, dla zapewnienia terminowej dostawy wszystkim odbiorcom, dalej idące rozbięcie grup i podgrup kontyngentowych, podanych w „Wykazie Artykułów do Planowania Zaopatrzenia wyd. 1950“.

4. Kontyngentobiorcom wymienionym w załączniku nr 1 przyznaje się kontyngenty w każdej grupie kontyngentowej.

5. Kontyngentobiorcom wymienionym w załączniku nr 2 przyznaje się kontyngenty łącznie dla wszystkich grup kontyngentowych.

6. Kontyngentobiorcy wymienieni w załączniku nr 1 otrzymują z Centrostali na przewidziane dla nich ilości stali asygnaty przydziałowe w odcinkach różnej wielkości, oddzielnie dla każdej grupy kontyngentowej.

7. Na asygnacie zaznaczony będzie numer bieżący kontyngentobiorcy, numer grupy kontyngentowej, rodzaj stali, ilość oraz kwartał kalendarzowy, w którym powinna nastąpić dostawa.

8. Kontyngentobiorcy wymienieni w załączniku nr 2 otrzymują z Centrostali na przewidziane dla nich ogólne ilości stali szlachetnej asygnaty przydziałowe w odcinkach różnej wielkości. Na asygnacie zaznaczony będzie numer bieżący kontyngentobiorcy, ilość oraz rok dostawy.

9. Kontyngentobiorcy, o ile sami nie są zamawiającymi, rozdzielają asygnaty przydziałowe podległym sobie jednostkom, które będą występować w charakterze zamawiających.

10. Kontyngentobiorcy uprawnieni są przed ustaleniem ostatecznych kontyngentów, do sporządzania tymczasowych podrozdzielnic dostaw z podziałem na odbiorców i rejonowe Biura Sprzedaży Stali Szlachetnej (BSS) do wysokości 60 — 90% kontyngentów poprzedniego okresu kontyngentowego. Tymczasowe podrozdzielniki dostaw uprawniają odbiorców do składania, w ramach tych podrozdzielnic, zaliczkowych zamówień na poczet kontyngentów okresu przyszłego.

Tymczasowe podrozdzielniki powinny być składane do właściwego BSS (§ 3 ust. 2) z jednoczesnym przesłaniem kopii do Centrostali.

11. Kontyngentobiorcy obowiązani są sporządzać ostateczne podrozdzielniki dostaw na cały okres kontyngentowy na podstawie ustalonych kontyngentów przez PKPG z podziałem na podległych odbiorców i rejonowe BSS oraz przysłać je do rejonowych BSS z kopią do Centrostali.

Podrozdzielniki dostaw są podstawą dla rejonowych BSS do przeprowadzenia ostatecznego rozliczenia kontyngentowego z odbiorcami odnośnie przyjętych zaliczkowych zamówień na podstawie tymczasowych podrozdzielnic.

12. Terminarz rozdzielnic i podrozdzielnic kontyngentowych ustala się następująco:

Do 20.11.50 r. — ustalenie przez PKPG ostatecznego rozdziałnika kontyngentowego na rok 1951.

Do 5.12.50 r. — sporządzenie przez wszystkich kontyngentobiorców ostatecznych podrozdzielnic kontyngentowych na rok 1951 z podziałem na podległych odbiorców i rejonowe BSS.

III. Dystrybucja

§ 3. 1. Wprowadza się wyłączną sprzedaż stali szlachetnej i rozprowadzanych przez Centrostal wyrobów z tej stali z produkcji krajowej za pośrednictwem rejonowych BSS.

2. Wszyscy odbiorcy obowiązani są kierować wszystkie swoje zamówienia na stal szlachetną i wyroby z tej stali z produkcji krajowej do rejonowych BSS.

Podstawą do ustalenia przynależności do rejonowego BSS jest zasadniczo siedziba odbiorcy.

3. Zamówienia importowe w ramach rozdzielnic kontyngentowych na dostawy importowe oraz zamówienia importowe indywidualne nie objęte rozdzielnicą importowym należy kierować bezpośrednio do Centrostali.

4. Odbiorcy obowiązani są dołączać do zamówień asygnaty przydziałowe, które stanowią legitymację dysponowania kontyngentem przez zamawiającego.

O ile rejonowo właściwe BSS nie może zrealizować przedłożonej asygnaty, ma prawo dokonać na niej odpowiedniej adnotacji, kierując asygnatę w celu jej realizacji do innego BSS dysponującego danym materiałem.

Zamówienia składane zaliczkowo na poczet kontyngentów 1951 r. przed formalnym ustaleniem przez PKPG kontyngentów na rok 1951, należy kierować do rejonowych BSS na podstawie tymczasowych podrozdzielników dostaw.

5. BSS obowiązane są utrzymywać na składzie stal w gatunkach i wymiarach o charakterze standartowym według specyfikacji ustalonych przez nie okresowo na podstawie analizy i oceny potrzeb rynku.

Utrzymywane na składach standartowe zapasy stali mogą być wykorzystywane do obsługi kontyngentobiorców wyłącznie w ramach przyznanych im kontyngentów. Odbiorcy powinni w miarę możliwości pokrywać zapotrzebowanie na stal szlachetną w składach BSS w przybliżonych gatunkach i wymiarach, znajdujących się na składzie.

6. Rejonowe BSS obowiązane są przed otrzymaniem zamówień od odbiorców składać w Centrostali zamówienia składowe na materiały o specyfikacji standartowej w granicach do 50% całkowitego zapotrzebowania swego rejonu na stal dla celów pomocniczych bez potrzeby uzyskania na ten cel specjalnego kontyngentu. Centrostal jest uprawniona do przydzielania tych zamówień do hut przed ustaleniem ostatecznego rozdzielnika kontyngentowego przez PKPG.

Rozliczenia kontyngentowe przeprowadzają rejonowe BSS w Centrostali po złożeniu u nich przez odbiorców zamówień, których realizacja będzie mogła nastąpić z zapasów składowych i przez pokrycie swoich zamówień składowych asygnatami przydziałowymi, uzyskanymi z zamówień odbiorców przeznaczonych przez BSS do realizacji ze składu.

7. Upoważnia się BSS do decydowania, które z zamówień powinny być wykonane ze składu, a które z hut bezpośrednio pod adresem odbiorcy.

BSS obowiązane są zawiadomić niezwłocznie odbiorców o sposobie załatwienia zamówień.

8. Skład obowiązany jest niezwłocznie zawiadomić odbiorcę o nadejściu dostawy materiału przeznaczonego dla niego, wyznaczając 3-tygodniowy termin odbioru.

Po upływie tego terminu materiał przestaje być uważany jako przeznaczony dla danego odbiorcy.

Odbiorca może w wyjątkowych przypadkach uzasadnić potrzebę przetrzymania materiału na składzie przez dalsze 3 tygodnie.

9. Odbiorcy wymienieni w załączniku nr 1 zużywający stal dla celów pomocniczych oraz odbiorcy wymienieni w załączniku nr 2, którzy w wyjątkowych przypadkach nie będą mogli w terminach podanych w ust. 11 dać ostatecznych zamówień ze szczegółową specyfikacją, mają prawo zarejestrować swe asygnaty w rejonowo właściwych BSS z zachowaniem jednak terminów przewidzianych do składania zamówień i podać swe zapotrzebowania w przybliżeniu. Odbiorcy ci składają w tym celu w BSS odcinek właściwej asygnaty, jako załącznik do ostatecznego zamówienia.

10. Odbiorcy wymienieni w ust. 9, którzy ograniczają się tylko do zarejestrowania asygnat przydziałowych, a konkretne zamówienia złożą po upływie terminu usta-

lonego dla składania zamówień, powinni się liczyć z tym, że w niektórych przypadkach będą mogli otrzymać z magazynów BSS stal niekoniecznie odpowiadającą temu asortymentowi, jaki wyszczególnią w złożonym po terminie zamówieniu, lecz ewentualnie asortyment przybliżony (wymiaru lub gatunki zastępcze).

11. Odbiorcy wymienieni w załączniku nr 1, zamawiający stal do produkcji ciągłej, jako podstawowy materiał do wykonania planu produkcyjnego, obowiązani są składać zamówienia w następujących terminach:

Do 31.10.50 r. — zaliczkowo na co najmniej 60%, a maksymalnie 90% kontyngentów 1950 r. pokrytych zamówieniami.

Do 31.3.51 r. — na co najmniej 90% kontyngentów 1951 r.

Do 31.5.51 r. — na resztę do 100%.

Odbiorcy wymienieni w załączniku nr 1, zamawiający stal dla celów pomocniczych oraz odbiorcy wymienieni w załączniku nr 2, którzy w zasadzie powinni korzystać z zapasów składowych BSS, obowiązani są składać zamówienia w następujących późniejszych terminach:

Do 20.12.50 r. — na co najmniej 50% kontyngentów 1951 r.

Do 15.5.51 r. — na co najmniej 90% kontyngentów 1951 r.

Do 1.8.51 r. — na resztę do 100% kontyngentów 1951 r.

Zamówienia składane w powyższych terminach, muszą zawierać oświadczenie, że stal jest przeznaczona dla celów pomocniczych.

Niezależnie od powyższych terminów ustalonych dla składania zamówień, zamówienia powinny być składane z zachowaniem minimalnych okresów wyprzedzenia, ustalonych przez Centralny Zarząd Przemysłu Hutniczego, CZPH i zatwierdzonych przez Ministra Przemysłu Ciężkiego.

Do 15.4.1951 r. powinna być dokonana ewentualna korekta tych zamówień, która okaże się konieczna w przypadkach spiętrzeń specyfikacyjnych, o których mowa w § 2 ust. 3.

IV. Harmonogramy dostaw

§ 4. 1. Wprowadza się obowiązek sporządzania kwartalnych planów dostawy na rok 1951 oraz kontroli ich wykonywania dla odbiorców wydzielonych, a wymienionych w zał. nr 3.

Kwartałne plany dostaw opracowuje Centrostal przy współudziale odbiorców i hut, lecz tylko dla zamówień, co do których odbiorcy wydzieleni otrzymali zawiadomienie BSS, że dostawa nastąpi z hut bezpośrednio.

Zamówienia wykonywane ze składów BSS nie będą ujmowane w kwartalnych harmonogramach dostaw.

2. Ustala się następujące zasady planowania dostaw stali szlachetnej:

a) Centrostal uzgodni z hutami i Centralnym Zarządem Przemysłu Hutniczego zdolności wysyłkowe na 1951 r. i poda je w formie orientacyjnych rocznych planów dostawy, z podziałem na huty i kwartały, do wiadomości odbiorców wydzielonych, w takim zakresie, w jakim to ich dotyczy.

Na podstawie orientacyjnych rocznych planów dostawy, odbiorcy wydzieleni składają resztę zamówień na rok 1951.

b) Odbiorcy wydzieleni przedkładają Centrostali swoje dezyderaty dotyczące kwartalnych planów dostawy uporządkowane według hut i wytworów, z wyszczególnieniem ilości przewidzianych do dostawy w poszczególnych miesiącach kwartału.

Odbiorcy, których regularnie powtarzające się okresowe zapotrzebowania stali określonego gatunku lub wymiaru obejmują ilości drobne, powinni w zamówieniach lub w planach dostawy kumulować je do łącznej dostawy, raz a najwyżej dwa razy w roku. Centrostal jest uprawniona odmówić sukcesywnej dostawy na zamówienia drobne.

- c) Centrostal opracowuje otrzymane od odbiorców dezyderaty dotyczące kwartalnych planów dostaw i przekazuje je hutom w celu potwierdzenia terminów dostawy, a następnie przesyła je odbiorcom.

W przypadku sprzecznych dezyderatów odbiorców należących do ośrodka dyspozycyjnego kontyngentobiorcy, co do skoncentrowania dostaw w poszczególnych kwartałach, decyduje jedynie ośrodek dyspozycyjny kontyngentobiorcy. W razie niemożności uzgodnienia przez Centrostal z różnymi kontyngentobiorcami sprzecznych ze sobą ich dezyderatów, przekraczających znacznie zdolności wysyłkowe hut, rozstrzyga PKPG.

- d) Centrostal sporządza miesięczne plany wysyłki dla poszczególnych hut przy ich współudziale, które są podstawą dla nich do planowania końcowych faz produkcji.
- e) Centrostal przeprowadza miesięczne kontrole wykonania planów dostawy i wysyłki.

3. Ustala się następujący terminarz czynności:

a) Opracowania kwartalnych planów dostaw:

- Do 31.10.50 r. — odbiorcy wydzieleni przedłożą Centrostali swoje dezyderaty co do planów dostawy na I kwartał 1951 r.,
- Do 31.11.50 r. — huty potwierdzą Centrostali plany dostawy na I kw. 1951 r.,
- Do 31.12.50 r. — odbiorcy wydzieleni przedłożą Centrostali swoje dezyderaty dotyczące planów dostawy na II kw. 1951 r.,
- Do 31. 1.51 r. — huty potwierdzą Centrostali plany dostawy na II kw. 1951 r.,
- Do 31. 3.51 r. — odbiorcy wydzieleni przedłożą Centrostali swoje dezyderaty co do planów dostawy na III kw. 1951 r.,
- Do 30. 4.51 r. — huty potwierdzą Centrostali plany dostawy na III kw. 1951 r.,
- Do 30. 6.51 r. — odbiorcy wydzieleni przedłożą Centrostali swoje dezyderaty dotyczące planów dostawy na IV kw. 1951 r.,
- Do 31. 7.51 r. — huty potwierdzą Centrostali plany dostawy na IV kw. 1951 r.

b) Opracowania miesięcznych planów wysyłki:

- Do 15.12.50 r. — Centrostal wyśle do hut miesięczne plany wysyłki na styczeń i luty 1951 r.,
- Do 15 każdego — Centrostal wysyłać będzie do hut następnego miesięczne plany wysyłki na trzeci miesiąc (w styczniu na marzec itd.).
4. Do 25 każdego — Centrostal przeprowadzi kontrolę wykonania planów dostawy i wysyłki za miesiąc poprzedni.

V. Postanowienia ogólne

§ 5. Zamówienia na stal szlachetną przyjęte przez huty do wykonania w ramach kontyngentów 1950 roku, które nie zostaną wykonane do końca 1950 r. nie ulegają anulacji automatycznie, lecz przechodzą do wykonania na okres kontyngentowy 1951 r. Zamawiającym przysługuje prawo anulacji takich zamówień. Huty mogą odmówić anulacji, jeżeli stal została już w międzyczasie wykonana lub znajduje się w zaawansowanej fazie produkcji, a huty nie mają możliwości zużycia materiału na wykonanie innych, znajdujących się u nich zamówień.

§ 6. 1. CZPH zobowiąże huty stali szlachetnej do przesłania Centrostali w nieprzekraczalnym terminie do 1.12.50 r. szczegółowego wykazu tych zamówień, które nie zostaną wykonane (tzn. że nie nastąpi wysyłka) do 31.12.50 r. Centrostal sporządzi na tej podstawie odpowiednie wykazy dla kontyngentobiorców i roześle je im w terminie do 15 stycznia 1951 r. PKPG zadecyduje, które z tych zamówień niewykonanych do 31.12.50 r. zostaną wliczone w ciężar kontyngentu 1951 roku, a które obciążą rezerwę PKPG.

2. Hutom nie wolno dokonywać wysyłki przed 1.1.1951 r. na zamówienia przydzielone do wykonania w ramach kontyngentów 1951 r., nawet gdyby powstały w 1950 r. pewne luzy produkcyjne lub możliwości nadwyżek produkcyjnych.

Lużami lub nadwyżkami produkcyjnymi dysponuje PKPG.

3. O ile skład BSS posiada materiał do wykonania zamówienia złożonego na poczet kontyngentu 1951 r. i nie przewiduje innych zamówień na ten materiał w 1950 r. może, po uzyskaniu zgody odbiorcy, zrealizować to zamówienie w 1950 r.

Zamówienie to powinno być traktowane jako dodatkowe zamówienie na rok 1950 i odbiorca powinien przeprowadzić u siebie korekturę planu zaopatrzenia na rok 1951.

Wszystkie dostawy z hut i składów BSS wytworów objętych rozdzielnikiem kontyngentowym, przeprowadza się w granicach i w ciężar przyznanym kontyngentów bez względu na to czy odnoszą się one do wytworów pochodzących z planowej produkcji jak i z rozładunków remanentów hutniczych, czy też do pochodzących z innych źródeł. Odpada tym samym pojęcie tzw. wolnej masy towarowej, przeznaczonej dotychczas także dla dostaw pozakontyngentowych lub ponadkontyngentowych. Uchyła się również dotychczasowe przydziały w granicach tzw. limitów.

Dostawy pozakontyngentowe lub ponadkontyngentowe z planowej produkcji będą mieć miejsce dla odbiorców figurujących w zał. nr 1 tylko na podstawie dodatkowych przydziałów przyznanym przez PKPG na wniosek Centrostali, w granicach których Centrostal będzie wydawać asygnaty pozakontyngentowe.

4. Dostawy pozakontyngentowe lub ponadkontyngentowe z zapasów składowych hut lub rejonowych BSS, będą mieć miejsce dla odbiorców wymienionych w zał. nr 1 w ramach kontyngentów ustalonych dla grupy „Składy Stali Szlachetnej i rezerwa PKPG“, a dla odbiorców figurujących w zał. nr 2 w ramach kontyngentów ustalonych dla grupy „różni“, przewidzianej w zał. nr 2, w ramach których przydziały będą przyznawane przez PKPG lub z jej upoważnienia przez Centrostal lub rejonowe BSS, w granicach ustalonych przez PKPG.

5. Upoważnia się Centrostal, by wpływające z BSS zamówienia na rok 1951 do realizacji w formie bezpośrednich dostaw z hut do odbiorcy (dostawy tranzytowe), przydziałała do hut sukcesywnie dopiero po dokonaniu komasacji z uwzględnieniem zracjonalizowanego programu pro-

dukcji i zdolności wysyłkowych. Zamówienia muszą być jednak przydzielane do hut w granicach ustalonych minimalnych okresów wyprzedzenia dla składania zamówień.

6. Ustala się zasadę równorzędnego traktowania w zakresie terminowości dostaw zamówień składowych BSS, opartych o asygnaty przydziałowe z zamówieniami tranzytowymi. W zasadzie więc, żadne przyspieszenia dostaw, kosztem zamówień składowych, nie powinny być dokonywane na zamówienia tranzytowe.

7. Upoważnia się Centrostal do wprowadzenia dla stali szlachetnej oddzielnych znormalizowanych formularzy zamówienia, które będą obowiązywać wszystkich odbiorców.

§ 7. 1. PKPG udzielając dodatkowych przydziałów, przy braku produkcji lub rezerw ustali jednocześnie, czyje przydziały należy odpowiednio zmniejszyć.

2. W przypadku uzyskania jakiegokolwiek dodatkowego przydziału odbiorca obowiązany jest złożyć szczegółowo wyspecyfikowane zamówienie w terminie nieprzekraczalnym 3 tygodnie od daty wystawienia przydziału.

§ 8. CŹPH zarządzi kontrolę powstawania remanentów w hutach ograniczając ich narastanie jedynie do przypadków uzasadnionych wymogami racjonalnej produkcji.

§ 9. Ośrodek dyspozycyjny kontyngentobiorcy oraz organ nadrzędny w stosunku do wnioskodawcy mają prawo zmienić kolejność dostaw lub adres wysyłkowy w odniesieniu do podległych sobie instytucji lecz tylko dla tego samego asortymentu, o ile warunki techniczne na to zezwalają i jeżeli spełnienie tego żądania nie spowoduje zakłóceń w dostawach dla innych odbiorców.

§ 10. Wszelkie wnioski interwencyjne, lub wnioski o dodatkowe przydziały kierowane mogą być wyłącznie drogą służbową poprzez nadrzędne ministerstwa lub inne władze naczelne, do Centrostali.

Wnioski instytucji podległych Centralnemu Urzędowi Drobnej Wytwórczości (CUDW), powinny być kierowane poprzez tę instytucję do Centrostali. Wnioski, których Centrostal nie może załatwić we własnym zakresie powinny być przez nią przeanalizowane, zaopiniowane i przedstawione do dyspozycji PKPG.

§ 11. 1. Plan zaopatrzenia w stal szlachetną powinien opierać się ściśle na zasadzie, że surowce otrzymują jedynie producent i przerabiający je.

2. Zakazuje się dokonywania jakichkolwiek cesji między zakładami i przedsiębiorstwami różnego pionu organizacyjnego z tym jednak, że w wyjątkowych i usprawiedliwionych przypadkach zezwolenie na cesję udzielić może w ramach tego samego resortu wspólna władza nadrzędna.

3. Jeżeli cesja ma być dokonana między jednostkami organizacyjnymi podległymi różnym władzom naczelnym—właściwa jest władza naczelna jednostki odstępującej surowiec.

4. Cesja dla firmy prywatnej może być dokonana tylko za zgodą CUDW.

§ 12. Zasada wyrażona w § 11 obowiązuje od dnia 1 stycznia 1951 r. również w stosunku do zaopatrzenia inwestycji i wykonawstwa budowlanego. Wyjątki od tej zasady określi PKPG.

§ 13. Tryb zaopatrzenia i rozdzielnictwa zawarty w rozdziałach I do IV obowiązuje w stosunku do wszystkich zamówień przyjętych przez Centrostal na rok 1951 niezależnie od daty ich wpływu.

§ 14. Zarządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 15.10.1950 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr
W porozumieniu:
MINISTER PRZEMYSŁU CIĘŻKIEGO J. Tokarski

Załącznik nr 1 do zarządzenia
Przewodniczącego PKPG znak
BI2-04-4 z dnia 10.11.1950 r.

Wykaz kontyngentobiorców, zamawiających stal do produkcji ciągłej (zasadniczej) i dla celów pomocniczych, którym przyznaje się na rok 1951 kontyngenty w każdej grupie kontyngentowej.

Lp.	Nazwa kontyngentobiorcy
Ministerstwo Przemysłu Ciężkiego	
1	CZP Hutniczego — Ruch
2	CZP Hutniczego — Inwestycje
3	CZP Budowy Maszyn Ciężkich
4	CZP Maszynowego
5	CZP Motoryzacyjnego
6	CZP Wytwórczości Metalowych
7	Zjednoczenie Taboru i Sprzętu Kolejowego
8	CZP Elektrotechnicznego
9	CZP Chemicznego
10	CZ Energetyki
11	CZP Metali Nieżelaznych
12	Rezerwa ministerstwa (tj. inni poza wyżej wymienionymi oraz inwestycje).
Ministerstwo Górnictwa	
13	CZMP Węglowego
14	CZP Naftowego
15	Rezerwa ministerstwa (tj. inni poza wyżej wymienionymi oraz inwestycje).
Ministerstwo Przemysłu Lekkiego	
16	CZP Mineralnego
17	CZMP Włókienniczego
18	Rezerwa ministerstwa (tj. inni poza wyżej wymienionymi).
Ministerstwo Żeglugi	
19	CZP Okrętowego
20	Inni poza CZP Okrętowego
21	Ministerstwo Komunikacji
22	Ministerstwo Obrony Narodowej
23	Ministerstwo Bezpieczeństwa Publicznego
24	Centralny Urząd Drobnej Wytwórczości
25	Składy Stali Szlachetnej
26	Biuro Handlu Zagranicznego Centrostali
27	PKPG (rezerwa).

Załącznik nr 2 do zarządzenia
Przewodniczącego PKPG znak
BI2-04-4 z dnia 10.11.1950 r.

Wykaz kontyngentobiorców, którym na rok 1951 przyznaje się kontyngenty łącznie na wszystkie grupy kontyngentowe stali szlachetnej i którzy w zasadzie powinni korzystać ze standartowych zapasów składowych w BSS

Lp.	Nazwa kontyngentobiorcy
1	Prezydium Rady Ministrów
2	Ministerstwo Finansów
3	„ Oświaty
4	„ Kultury i Sztuki
5	„ Zdrowia
6	„ Leśnictwa
7	„ Poczty i Telegrafów
8	„ Gospodarki Komunalnej
9	„ Handlu Wewnętrznego

Lp.	Nazwa kontyngentobiorcy
10	„ Budownictwa
11	„ Przemysłu Rolnego i Spożywczego
12	„ Rolnictwa i Reform Rolnych
Ministerstwo Przemysłu Lekkiego	
13	CZP Odzieżowego
14	„ Papierniczego
15	„ Skórzanego
16	„ Drzewnego
17	Różni wyżej nie wymienieni, ani też nie wymienieni w zał. nr 1.

Załącznik nr 3 do zarządzenia
Przewodniczącego PKPG znak
BI2-04-4 z dnia 10.11.1950 r.

Wykaz tzw. odbiorców wydzielonych, którzy w roku 1951 będą objęci akcją planowania dostaw stali szlachetnej.

Lp.	Odbiorca	Wytwór
CZP Motoryzacyjnego		
1	„Ursus“, Ursus	Wszystkie wytwory z podziałem na wytwory do produkcji sprzętu motoryzacyjnego i inne.
2	Wytw. Sprz. Mechan., Łódź	
3	Zakł. Sprzętu Transp. Warszawa	
4	Zjedn. Zakł. Rowerowe, Bydgoszcz	
5	Fabr. Samochodów, Starachowice	
6	Fabr. Samochodów Osobowych, Warszawa	
7	„Kuznia“, Ustroń	
8	Kiel. Zakłady Wyrobów Metal., Kielce	
9	Zjedn. Zakł. Wyr. Metalowych, Zakład nr 1, Radom	
10	Zjedn. Zakł. Wyr. Metalowych, Zakład nr 2, Skarżysko	
11	Wytw. Sprz. Kom. Zakład nr 1, Mielec	
12	Wytw. Sprz. Kom. Zakład nr 2, Rzeszów	
13	Wytw. Sprz. Kom. Zakład nr 3, Psie Pole	
14	Wytw. Sprz. Kom. Zakład nr 4, Warszawa-Okęcie	
15	Wytw. Sprz. Kom. Zakład nr 5, Gorzyce	
16	Wytw. Sprz. Kom. Zakład nr 6, Lubawka	
CZP Maszynowego		
17	I. ZPU Mechanicznych, Pruszków	Wszystkie wytwory do produkcji obrabiarek.
18	Fabryka Obrabiarek do drzewa Budgoszcz	
19	Zakł. Mechan. im. J. Strzelczyka, Łódź	
20	Fabr. Urządzeń Mechan., Dąbrowa Górna	
21	Fabr. Urządzeń Mechan. „Poręba“, Poręba	
22	Zakład Przem. Stow. Mechaników, Pruszków	
23	Wielkop. Fabr. Urz. Mechan., Poznań	
24	Fabryka Urz. Mechan. „Warka“, Warka	
25	Gdańska Fabr. Wyr. Metalowych, Gdańsk	
26	Wrocławska Fabr. Urz. Mechan., Wrocław	
27	Raciborska Fabr. Wyr. Metalowych, Kuźnia Raciborska	

Lp.	Odbiorca	Wytwór	
II. Zjednoczenie Przemysłu Narzędziowego, Warszawa			
28	Bydgoska Fabr. Narzędzi, Bydgoszcz	Stal szybko tnąca, narzędziowa stopowa, narzędziowa węglowa i konstrukcyjna węglowa wyższej jakości	
29	Będzińska Fabr. Pilników, Będzin		
30	Pabianicka Fabr. Narzędzi, Pabianice		
31	Cieszyńska Fabr. Narz., Cieszyn		
32	Fabryka Narz. Tnących, Drzewica		
33	Fabryka Pił i Narzędzi, Wapienice		
III. Kraśnicka Fabryka Wyrobów Metalowych, Kraśnik			
IV. Zjednoczenie Przemysłu Maszyn Włókienniczych, Łódź			
V. Zjednoczenie Przemysłu Maszyn i Narzędzi Rolniczych, Łódź			
VI. CZP Budowy Maszyn Ciężkich			
33	Zakłady Bud. Urz. Techn. Gliwice	Stal konstrukcyjna węglowa i stopowa	
34	Zakłady Mechaniczne, Elbląg	Stal konstrukcyjna węglowa i stopowa, oraz rdzo - kwaso i ognioodporna	
VII. CZP Wyrobów Metalowych			
35	„Zjednodrut“, Bytom	Stal resorowa Stal szybko tnąca narzędziowa stopowa i narzędziowa węglowa i konstrukcyjna węglowa wyższej jakości	
Zjednocz. Taboru i Sprzętu Kolej. Poznań			
36	Konstal, Chorzów		
37	Zispo, Poznań		
38	Fablok, Chrzanów		
VIII. CZP Elektrotechnicznego			
39	Zakład A3, Włochy	Magnesy	
40	„ A5, Warszawa-Okęcie		
41	„ A6, Świdnica		
42	„ A63, Żąbkowice		
43	„ T7, Kraków		
44	„ T72, Września		
45	„ T8, Bydgoszcz		
46	„ T9, Radom		
IX. CZP Naftowego			
47	CWN, Glinik Mariampolski	Stal konstrukcyjna do produkcji narzędzi wiertniczych	
X. Ministerstwo Obrony Narodowej			
XI. CZP Okrętowego			
XII. CZPH			
48	Huty	Międzyhutnicze dostawy walcówki na liny wydobywalne.	
49	Składy Stali Szlachetnej		

282.

**PISMO OKÓLNE
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO
DEPARTAMENT URZĄDZEŃ KULTURALNYCH
I SOCJALNYCH**

z dnia 6 listopada 1950 r.

(znak S04D-03-49)

w sprawie gospodarki niewykorzystanymi sumami Funduszu Socjalnego w roku 1950.

Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego (PKPG) przewiduje możliwość częściowego przeznaczenia niewykorzystanych sum przyznanego na 1950 r. Funduszu Socjalnego na nakłady majątkowe dla poszczególnych form akcji socjalnej w placówkach własnych zakładów pracy działu opieki nad matką i dzieckiem.

Konieczność racjonalnego spożytkowania tych sum do dnia 31 grudnia 1950 r. powoduje obowiązek natychmiastowego przeprowadzenia odpowiednich obliczeń.

W związku z powyższym PKPG prosi o niezwłoczne przeprowadzenie obliczeń oraz o nadesłanie w nieprzekraczalnym terminie do dnia 18 listopada br. ścisłego wykazu sum, co do których przewiduje się ich niewykorzystanie na dzień 31 grudnia 1950 r. z zaprojektowaniem ich przeznaczenia.

Wykaz ten należy sporządzić wg pozycji budżetowych, w których będą istnieć niewykorzystane sumy.

Po otrzymaniu wyżej wskazanych danych PKPG wyda odpowiednio dyspozycje co do sum niewykorzystanych.

Jednocześnie PKPG przestrzega przed gospodarowaniem niewykorzystanymi kwotami zatwierdzonych budżetów Funduszu Socjalnego w sposób niezgodny z obowiązującymi przepisami (Pismo okólne PKPG z dnia 15.10.1949 r. znak S04B-01-9 i inne).

WICEDYREKTOR DEPARTAMENTU mgr E. Parszewska

283.

**PISMO OKÓLNE
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO
DEPARTAMENT URZĄDZEŃ KULTURALNYCH
I SOCJALNYCH**

z dnia 10 listopada 1950 r.

(znak S04D-03-46)

w sprawie świadczeń w naturze dla pracowników placówek akcji socjalnej.

Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego wyjaśnia, że pracownicy placówek akcji socjalnej, których uposażenie opłacane jest przez zakład pracy są uprawnieni do wszystkich świadczeń ze strony zakładu pracy przewidzianych dla innych pracowników przedsiębiorstwa, w którym są zatrudnieni, a więc także do świadczeń w naturze zagwarantowanych zbiorowym układem pracy.

WICEDYREKTOR DEPARTAMENTU mgr E. Parszewska

284.

**PISMO OKÓLNE
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO
DEPARTAMENT URZĄDZEŃ KULTURALNYCH
I SOCJALNYCH**

z dnia 13 listopada 1950 r.

(znak S04D-03-48)

w sprawie zbiorowych zabaw choinkowych dla dzieci w okresie Nowego Roku.

W związku ze zbliżającym się Nowym Rokiem 1951 Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych ustala, co następuje:

1. W okresie od 27.XII.50 r. do 7.I.1951 r. należy zorganizować w zakładach pracy zbiorowe zabawy choinkowe dla dzieci w wieku do 14 lat, objętych funduszem socjalnym.

Na program zabaw powinny złożyć się: pieśni masowe, tańce ludowe i zabawy zbiorowe.

2. Dla dzieci objętych akcją własnych żłobków, przedszkoli, świetlic dziecięcych, prewatoriów, domów turnu-

sowych zabawy powinny odbyć się w ramach działalności tych placówek.

Dla dzieci nie korzystających z urządzeń socjalnych, zakłady pracy organizują oddzielnie zbiorowe zabawy we własnym zakresie.

3. Wszystkie zakłady pracy, które nie dysponują odpowiednimi salami dla urządzania zabaw choinkowych powinny porozumieć się z wojewódzkimi i powiatowymi Domami Kultury, które organizują zabawy choinkowe, przygotowując odpowiednie części artystyczne. Wykaz Domów Kultury zawiera załącznik do niniejszego pisma okólnego.

4. Wydatki na zabawy choinkowe nie mogą przekraczać 15 zł na jedno dziecko, z czego 5 zł przeznaczone jest na obdarowanie dziecka (słodczyce w estetycznych torebkach). Koszt organizacji zabaw w Domach Kultury będzie pokrywany przez Związki Zawodowe.

Jednakże na obdarowanie dzieci należy właściwym związkom zawodowym przekazać odpowiednie kwoty tj. 5 zł na jedno dziecko.

Wydatki te powinny być pokryte z niewykorzystanych sum Funduszu Socjalnego zatwierdzonego na rok 1950.

5. Podając powyższe do wiadomości Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego prosi o odpowiednie odliczenie kwot przeznaczonych na zabawy choinkowe przy ustalaniu wysokości „niewykorzystanych kredytów” Funduszu Socjalnego na rok 1950 (pismo okólne z dnia 6 listopada 1950 r. znak: S04D-03-49), które w zasadzie będą przeznaczone na dodatkowe nakłady majątkowe.

WICEDYREKTOR DEPARTAMENTU mgr E. Parszewska

Załącznik do pisma okólnego
PKPG znak S04D-03-48 z dnia
13.11.1950 r.

Wykaz nowiatowych Domów Kultury i świetlic międzyzwiązkowych, w których odbywać się będą zabawy choinkowe.

ORZZ — BiałystokŁomża
Suwałki**ORZZ — Bydgoszcz**Chełmno
Chojnice
Grudziądz
Włocławek**ORZZ — Gdańsk**

Gdańsk — Pohulanka

ORZZ — KatowiceWoj. Dom Kultury —
KatowiceBytom
Cieszyn
Gliwice
Mikulów
Pszczyna
Rybnik
Lubliniec
Tarnowskie Góry
Zabrze
Bielsko**ORZZ — Kielce**

Radom

ORZZ — KrakówDąbrowa Tarnowska
Kraków
Klub Rob. Woj. Dom
Kultury
2 punkty
Olkus
Nowy Sącz
Tarnów
Zywiec**ORZZ — Lublin**Biała Podlaska
Puławy**ORZZ — Łódź**Łask
Tomaszów Mazowiecki**ORZZ — Olsztyn**Woj. Dom Kultury
Iława
Pasłęk**ORZZ — Opole**Woj. Dom Kultury
Kluczbork
Nyssa
Prudnik
Strzelce Opol.
Głubczyce
Brzeg**ORZZ — Poznań**

Krotoszyn

ORZZ — RzeszówDębica
Jasło
Jarosław
Sanok
Przemyśl
Tarnobrzeg**ORZZ — Szczecin**Koszalin
Myślibórz
Szczecinek
Wałcz**ORZZ — Wrocław**Woj. Dom Kultury
Góra Śląska
Jelenia Góra
Kłodzko
Świdnica
Trzebnica
Żary
Wałbrzych
Dzierżoniów
Środa Śląska
Lubań**ORZZ — Warszawa**

Warszawska Rada Zw. Zaw.

285.

**PISMO OKÓLNE
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO**

DEPARTAMENT BUDOWNICTWA

z dnia 14 listopada 1950 r.

(znak BU4A-070-12)

w sprawie sporządzania planów kapitalnych remontów o charakterze budowlano-montażowym zaplanowanych do wykonania systemem gospodarczym w 1951 r.

I

Instrukcja PKPG nr 27 „O planowaniu systemu gospodarczego w inwestycjach i kapitalnych remontach na rok 1951“ — dotyczy inwestycji i kapitalnych remontów o charakterze budowlano-montażowym, zaplanowanych do wykonania systemem gospodarczym.

Wyjaśnienie i definicje robót o charakterze budowlano-montażowym zostały umieszczone w Instrukcji PKPG nr 21 „dla sporządzenia Planu Inwestycyjnego na 1951 r.“ w § 6 i 7 rozdz. 2 na str. 4 oraz w Instrukcji PKPG nr 30 „O ogólnych zasadach planowania, wykonywania i finansowania remontów obiektów majątku trwałego jednostek gospodarki narodowej“ w § 3 p. 1 i 2 (obiekty lądowo-wodne i obiekty budowlane).

II

Plany kapitalnych remontów na rok 1951 zostały sporządzone na podstawie Instrukcji PKPG nr 30 lub innych instrukcji opracowanych przez departamenty branżowe i ministerstwa w ramach przepisów zawartych w Instrukcji PKPG nr 30.

III

Biorąc pod uwagę sporządzenie planów kapitalnych remontów na rok 1951 w ramach przepisów Instrukcji PKPG nr 30 oraz przepisy zawarte w Instrukcji PKPG nr 27 wyjaśnia się, co następuje:

1. Kolumnę 6 formularza SG-1 — stanowiącego załącznik nr 1 do Instrukcji nr 27 należy wypełnić na podstawie danych zawartych w zrewidowanych planach kapitalnych remontów na rok 1950. W kolumnie tej należy wpisać kwotę robót w kapitalnych remontach o charakterze budowlano-montażowym, wykonywanych (już wykonanych) przez przedsiębiorstwo sposobem gospodarczym tj. tylko we własnym zakresie.

2. W kolumnie 10 należy wpisać kwotę planowanych robót w kapitalnych remontach o charakterze budowlano-montażowym zaplanowanych do wykonywania przez przedsiębiorstwa systemem gospodarczym (we własnym zakresie) lub przyjęte przez spółdzielnie do wykonania w drodze usług.

Podstawą do wypełnienia wzoru SG-1 (kolumna 10) są plany kapitalnych remontów na rok 1951 sporządzane przez przedsiębiorstwa (zakłady) na wzorach stanowiących załącznik nr 3U do Instrukcji PKPG nr 30.

Z robót wyszczególnionych na tych wzorach, których koszty „Razem“ są umieszczone w kolumnie 12 i w kolumnie 28, należy wybrać kapitalne remonty o charakterze budowlano-montażowym i sumę planowanych kwot na te kapitalne remonty wpisać do kolumny 10 formularza SG-1.

Plan kapitalnych remontów sporządzony przez przedsiębiorstwa (zakłady) na formularzach stanowiących załącznik nr 3U do Instrukcji PKPG nr 30 nie ulega zmianie.

Dane do wypełnienia kolumny 6 i kolumny 10 dostarczają dla Wydziałów Inwestycyjnych Działy Głównego Mechanika lub inne zajmujące się kapitalnymi remontami.

3. Nie obowiązuje wypełnienie następujących formularzy stanowiących załączniki do Instrukcji PKPG nr. 27:

SG-2K (zał. nr 3),

SG-3aK (zał. nr 5),

SG-3K (zał. nr 7).

4. Na formularzach SG-4 (zał. nr 8), SG-5 (zał. nr 9) stanowiących załączniki do Instrukcji PKPG nr 27 należy podać dane tylko w odniesieniu do robót inwestycyjnych o charakterze budowlano-montażowym zaplanowanych do wykonania systemem gospodarczym.

DYREKTOR DEPARTAMENTU

Inż. M. Małachowski

286.

**PISMO OKÓLNE
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO
DEPARTAMENT ZATRUDNIENIA, PŁAC I NORM**

z dnia 23 października 1950 r. *)

(znak ŻA1A-21-14)

w sprawie norm wynagrodzeń za prace w językach obcych, tłumaczenia z języka polskiego na języki obce oraz za opiniowanie i korektę prac, artykułów i innych tekstów obcojęzycznych, zamieszczanych w czasopismach oraz wydawnictwach książkowych i nieperiodycznych zarówno gospodarczych, jak i technicznych.

1. Założenia podstawowe

1. 1. Poniższe normy wynagrodzeń odnoszą się do prac napisanych bezpośrednio w języku obcym oraz do tłumaczeń na język obcy tekstu polskiego, przygotowanego w formie ostatecznej pod względem merytorycznym, redakcyjnym i stylistycznym.

1. 2. Przez opiniowanie językowe tłumaczeń rozumie się zaopiniowanie odnośnie użycia właściwych danemu językowi obcemu wyrażań, zwrotów, stylu i nazw, zgodnie z duchem języka oraz dokonanie odpowiednich poprawek językowych, gramatycznych i stylistycznych.

Opiniowanie i wprowadzenie poprawek powinno być dokonane przez jedną i tę samą osobę.

2. Podział języków

Ze względu na trudności przy wykonywaniu tłumaczeń oraz opiniowań językowych, dzieli się języki obce na trzy grupy:

2. 1. Grupa języków I.

Języki: angielski
francuski
niemiecki
rumuński
włoski
wszystkie języki słowiańskie

2. 2. Grupa języków II.

Języki: estoński
duński
hiszpański
holenderski
łotewski
norweski
portugalski
szwedzki
węgierski

2. 3. Grupa języków III.

pozostałe języki

3. Wydawnictwa książkowe

3. 1. Wymienione w pkt. 2 poziomy rozumie się, jak następuje:

3. 1. 1. W wydawnictwach technicznych:

poziom I: prace o charakterze popularyzującym zagadnienia techniczne wśród ogółu społeczeństwa;

poziom II: prace przeznaczone dla robotników przyuczonych i kwalifikowanych;

poziom III: prace przeznaczone dla mistrzów i techników;

poziom IV: prace przeznaczone dla inżynierów i magistrów inżynierii;

poziom V: prace naukowe i badawcze, słowniki, encyklopedie techniczne itp.;

3. 1. 2. w wydawnictwach gospodarczych:

poziom I: prace o charakterze popularyzującym, propagujące zagadnienia gospodarcze;

poziom II: opracowania specjalne oraz publicystyka naukowa i podręczniki na poziomie szkół średnich;

poziom III: prace naukowe - badawcze, opracowania fachowe, słowniki, encyklopedie oraz podręczniki na poziomie szkół akademickich.

3. 2. Wysokość wynagrodzeń za tłumaczenia z języka polskiego na obcy ustala się wg następującej tabeli (w złotych za arkusz wydawniczy, równy 40.000 znaków drukarskich), w zależności od poziomu i staranności wykonania tłumaczenia.

*) W związku z reformą systemu pieniężnego wyszczególnione w niniejszym piśmie okólnym stawki wynagrodzeń podane są w nowym piędzdu.

Poziom pracy tłumaczonej w wydawnictwach		Grupy języków		
technicznych	gospodarczych	I	II	III
I — II	I	600 — 750	750 — 900	900 — 1.050
III	II	900 — 1.050	900 — 1.200	1.200 — 1.350
IV — V	III	1.050 — 1.350	1.200 — 1.500	1.350 — 1.650

3.3. Wysokość wynagrodzeń za opiniowanie językowe i dokonywanie poprawek ustala się wg następującej tabeli (w złotych za arkusz wydawniczy, równy 40.000 znaków drukarskich):

Poziom pracy tłumaczonej w wydawnictwach		Grupa języków		
technicznych	gospodarczych	I	II	III
I — II	I	150	180	210
III	II	210	240	270
IV — V	III	270	300	330

4. Czasopisma gospodarcze i techniczne, prospekty, ulotki, katalogi

4.1. Wymienione w pkt. 4, 3 poziomy rozumie się w czasopismach gospodarczych, jak następuje:

poziom I: prace popularyzujące zagadnienia gospodarcze;

poziom II: publicystyka gospodarcza;

poziom III: prace analityczne i naukowe.

4.2. W wydawnictwach technicznych obowiązuje podział na poziomy podany w pkt. 3. 1. 1.

4.3. Wysokość wynagrodzeń za tłumaczenia z języka polskiego na języki obce w gospodarczych i technicznych czasopismach, prospektach, ulotkach i katalogach ustala się wg następującej tabeli (w złotych za wiersz druku 45—50 znaków drukarskich), w zależności od poziomu i staranności wykonania tłumaczenia:

Poziom pracy tłumaczonej w czasopismach		Grupa języków		
gospodarczych	technicznych	I	II	III
I	I — II	0,90 — 1,05	1,05 — 1,20	1,20 — 1,35
II	III	1,20 — 1,35	1,35 — 1,50	1,50 — 1,65
III	IV — V	1,50 — 1,65	1,65 — 1,80	1,80 — 1,95
ulotki, prospekty, katalogi		1,50 — 1,65	1,65 — 1,80	1,80 — 1,95

4.4. Wysokość wynagrodzeń za opiniowanie językowe i dokonywanie poprawek w gospodarczych i technicznych czasopismach, prospektach, ulotkach i katalogach ustala

się wg następującej tabeli (w złotych za wiersz druku, o 45 — 50 znakach drukarskich):

Poziom pracy tłumaczonej w czasopismach		Grupa języków		
gospodarczych	technicznych	I	II	III
I	I — II	0,21	0,24	0,27
II	III	0,27	0,30	0,33
III	IV — V	0,33	0,36	0,39
ulotki, prospekty, katalogi		0,33	0,36	0,39

5. W przypadku, gdy autor składa pracę napisaną bezpośrednio w języku obcym, otrzymuje wynagrodzenie z dwu tytułów:

5.1. za napisanie pracy wg norm ustalonych dla odpowiednich wydawnictw w języku polskim;

5.2. dodatek za napisanie pracy bezpośrednio w języku obcym, wg norm ustalonych w punktach 3.2. wzgl. 4.3. niniejszego zarządzenia, zmniejszonych o 50%.

6. W przypadku, gdy autor napisał pracę bezpośrednio w języku obcym, merytoryczne zaopiniowanie pracy oraz wprowadzenie merytorycznych poprawek zleca się oddzielnemu opiniodawcy.

Za opiniowanie i poprawki merytoryczne, przysługuje wynagrodzenie wg norm ustalonych dla poprawek językowych w punkcie 3.3. dla wydawnictw książkowych i 4.4. dla technicznych i gospodarczych czasopism, prospektów, ulotek i katalogów.

7. W przypadku, gdy poprawki merytoryczne wprowadza autor, opiniodawca merytoryczny otrzymuje 60% stawek ustalonych w pkt. 6 za opiniowanie merytoryczne, bez wprowadzenia poprawek.

8. W przypadku, gdy ta sama osoba przeprowadza zarówno opiniowanie merytoryczne jak i językowe otrzymuje wynagrodzenie wg punktów 3. 3. wzgl. 4. 4. oraz odpowiednie wynagrodzenie zgodnie z treścią pktów 6 lub 7 niniejszego zarządzenia.

9. Przy tłumaczeniu z jednego języka obcego na inny język obcy, stawki określone w pkt. 3. 2. oraz 4. 3. ulegają podwyższeniu o 50%.

O zaszeregowaniu do grupy języków, decyduje język trudniejszy, bez względu na to, czy jest to tłumaczenie z języka trudniejszego na łatwiejszy czy odwrotnie.

10. Korekty tekstów obcojęzycznych

10. 1. Wynagrodzenie za dokonywane korekty tekstów obcojęzycznych w gospodarczych i technicznych wydawnictwach książkowych oraz prospektach, ulotkach i katalogach, ustala się, z wyłączeniem przypadków przewidzia-

nych w pkt. 10. 2., w wysokości o 25% wyższej od norm wynagrodzeń za korekty, przewidziane w pkt. 5—22 Pisma Okólnego PKPG Nr 13 z dn. 28.12.1949 r. zn.: TE8-1-1 dla książkowych wydawnictw technicznych oraz w pkt. 5. 20. Zarządzenia Przewodniczącego PKPG Nr 141 z dnia 18.5.1950 r. znak: ZA1A-50-2 dla książkowych wydawnictw gospodarczych i w pkt. 3. 1. Zarządzenia Przewodniczącego PKPG Nr 142 z dn. 12.5.1950 r. znak: ZA1A-50-1 dla prospektów, ulotek i katalogów.

10. 2. W przypadkach książek, prospektów, ulotek i katalogów drukowanych alfabetem innym niż łaciński, gotycki i cyrylica, normy wynagrodzeń za korekty, określone odpowiednimi zarządzeniami, wymienionymi w pkt. 10. 1., ulegają zwiększeniu nie o 25%, lecz o 50%.

10. 3. Wynagrodzenie za dokonywanie korekty tekstów obcojęzycznych w czasopiśmie gospodarczych i technicznych ustala się w wysokości następującej (w złotych za 10 wierszy druku równych 45 — 50 znaków drukarskich w jednym wierszu) z wyłączeniem przypadków przewidzianych w punkcie 10. 4.

Poziom pracy tłumaczonej w czasopismach		K o r e k t y		
gospodarczych	technicznych	I	II	III i dalsze
I	I — II	0,26	0,15	0,12
II	III	0,26	0,15	0,12
III	IV — V	0,30	0,21	0,15

10. 4. W przypadku gospodarczych i technicznych czasopism drukowanych alfabetem innym niż łaciński, gotycki i cyrylica, normy wynagrodzeń za korekty, określone w pkt. 10. 3., ulegają powiększeniu o 25%.

11. Postanowienia końcowe

11. 1. Z dniem ogłoszenia niniejszego zarządzenia traci ważność pkt. 5. 19. norm wynagrodzeń ustalonych piśmie okólnym PKPG Nr 13 znak TE 8-1-1 z dn. 28.12.49 r.

11. 2. Ustalone niniejszym zarządzeniem normy, obowiązują dla prac złożonych lub wykonanych po dniu ogłoszenia, o ile uprzednie umowy zlecenia nie przewidywały innej wysokości stawek.

GENERALNY DYREKTOR

Cz. Chmielewski

ZAWIADOMIENIE

Podaje się do wiadomości, że w niżej wymienionych numerach Monitora Polskiego ogłoszone zostały następujące zarządzenia:

I. Prezesa Rady Ministrów, Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministrów: Finansów, Gospodarki Komunalnej, Górnictwa, Przemysłu Ciężkiego, Przemysłu Lekkiego, Przemysłu Rolnego i Spożywczego, Handlu Wewnętrznego, Rolnictwa i Reform Rolnych, Żeglugi, Leśnictwa, Komunikacji, Zdrowia oraz Budownictwa:

— z dnia 31.8.1950 r. w sprawie udzielania zamówień centralom prywatnego przemysłu oraz w sprawie stwierdzenia odmowy przyjęcia zamówienia przez osoby, o których mowa w § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19.2.1949 r., w sprawie dostaw, robót i usług na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych (MP nr A-112, poz. 1414).

II. Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego:

— z dnia 30.8.1950 r. w sprawie powołania i organi-

zacji Komisji Rozjemczej do spraw wynalazków i wzorów użytkowych dotyczących obrony Państwa oraz trybu postępowania przed tą Komisją (MP nr A-120, poz. 1472);

— z dnia 30.8.1950 r. w sprawie określenia jakiego rodzaju wynalazki i wzory użytkowe dotyczą obrony Państwa (MP nr A-120, poz. 1472);

— z dnia 2.9.1950 r. w sprawie sposobu prowadzenia przez Polski Komitet Normalizacyjny rejestru norm i standartów (MP nr A-99, poz. 1251)

— z dnia 25.10.1950 r. w sprawie organizacji wewnętrznej i podziału czynności w wojewódzkich oraz powiatowych Komisjach planowania gospodarczego (MP nr A-117, poz. 1459).

III. Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów:

— z dnia 14.9.1950 r. zmieniające zarządzenie z dnia 12.7.1950 r. w sprawie podziału amortyzacji przedsiębiorstw na rozrachunku gospodarczym (MP nr A-105, poz. 1330).

Adres Redakcji: Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego, Departament Organizacyjno-Prawny, Warszawa, Pl. Trzech Krzyży 5.

Adres Administracji: Polskie Wydawnictwo Gospodarcze, Przedsiębiorstwo Państwowe Wyodrębnione, Warszawa, ul. Poznańska 15, tel. 7-36-46.

PRENUMERATA: kwartalna 16 zł 20 gr, półroczna 32 zł 40 gr, roczna 64 zł 80 gr.

PRENUMERATE PRZYJMUJE: Państwowe Przedsiębiorstwo Kolportażu „Ruch“, Warszawa, ul. Srebrna 12.

Konto PKO I-15809.

Cena numeru 1 zł 80 gr.

Zam. 1181 z dnia 21.XI.50 r. Nakład 15.000 egz. Ukończono w listopadzie 1950 r. Druk „Prasa Demokratyczna“.

B-131970